

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní třída 118/16, Praha 1, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2014, č. j. 6 A 140/2011 - 38,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se žalobou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 26. 5. 2011, č. j. 1371/11, jímž mu nebyl určen advokát k poskytnutí právní služby s odůvodněním, že k téže právní službě byl již stěžovateli v minulosti na základě jeho žádosti rozhodnutím žalované ze dne 1. 4. 2011, č. j. 858/11, advokát určen.

[2] Městský soud v Praze dne 10. 11. 2011 usnesením, č. j. 6 A 140/2011 - 8, přiznal stěžovateli na základě jeho žádosti osvobození od soudních poplatků s ohledem na jeho majetkové poměry, které mu neumožňují uhradit soudní poplatek. Toto osvobození nicméně bylo následně dne 2. 10. 2013 usnesením Městského soudu v Praze, č. j. 6 A 140/2011 - 20, stěžovateli zpětně odňato a kasační stížnost proti tomuto usnesení byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2013, č. j. 2 As 96/2013 - 11, zamítnuta.

[3] Městský soud nato stěžovatele opětovně vyzval k uhrazení soudního poplatku za žalobu ve lhůtě deseti dnů, a to výzvou, která byla žalobci doručena dne 6. 1. 2014. Stěžovatel podal žádost ze dne 14. 1. 2014 o prodloužení lhůty k zaplacení poplatku „o několik měsíců“ s ohledem

na jeho příjmové a majetkové poměry a s odůvodněním, že je nucen se obrátit s žádostí o finanční pomoc na příslušný orgán ČR.

[4] O této žádosti Městský soud v Praze v záhlaví citovaným usnesením nerozhodl s odůvodněním, že je zcela zřejmé vzhledem ke stěžovatelově praxi (kdy podává obdobné návrhy ve stejných procesních situacích znovu a znovu, ačkoliv jeho návrhům soudy obou stupňů opakovaně a důsledně nevyhovují), že nehodlá ve lhůtě stanovené soudem soudní poplatek zaplatit. Městský soud dále odkázal na argumentaci obsaženou v dřívějších usneseních (viz např. sp. zn. 6 A 61/2012, 6 A 368/2011) a i v této věci konstatoval, že je zřejmé, že stěžovatelova žádost není myšlena vážně a slouží pouze jako prostředek k protahování řízení. Jelikož stěžovatel nezaplatil soudní poplatek, městský soud usnesením, napadeným nyní projednávanou kasační stížností, řízení zastavil.

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti, podané proti citovanému usnesení městského soudu, výslovně nepodřadil své námitky kasačním důvodům ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s.; z obsahu návrhu je nicméně patrné, že namítá nezákonnost usnesení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. V případě, kdy kasační stížnost brojí proti usnesení, kterým byla žaloba odmítnuta, anebo bylo řízení o ní zastaveno, má ostatně tento kasační důvod přednost před důvody ostatními, jejichž podstatu tento „zvláštní“ kasační důvod subsumuje. Své nesouhlasné stanovisko s výše předestřeny závěry městského soudu obsaženými v napadeném usnesení nicméně stěžovatel podpořil toliko velmi obecnými, stručnými a na několika místech zcela irrelevantními a značně nesrozumitelnými výtkami, které jsou spíše pouhou obecnou reakcí na rozhodování soudů v jeho věcech, resp. brojí proti rozhodnutím starším, proti kterým již však není přípustný žádný opravný prostředek.

[6] V rámci přezkumu naplnění podmínek řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud v tomto případě netrval, s ohledem na specifický charakter napadeného usnesení městského soudu, na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost a ani na povinném zastoupení stěžovatele advokátem. Opačný postup by totiž znamenal jen další řetězení téhož problému a nebyl by v souladu se zásadou hospodárnosti řízení (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 6 Azs 27/2004 - 41, publ. pod č. 486/2005 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 - 77, rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[7] Kasační stížnost je tak podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení městského soudu v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že není důvodná.

[8] K jednotlivým uplatněným námitkám zdejší soud uvádí, že pokud se stěžovatel domáhá přezkumu usnesení městského soudu, kterým mu v minulosti bylo odňato osvobození od soudních poplatků, je třeba konstatovat, že proti tomuto usnesení již stěžovatel kasační stížnost podal a Nejvyšší správní soud ji rozsudkem ze dne 26. 11. 2013, č. j. 2 As 96/2013 - 11, zamítl jako nedůvodnou. Proto není možné, aby o zákonnosti stejného usnesení rozhodoval opakovaně (překážka *rei iudicate*). Nejvyšší správní soud považuje za vhodné stěžovateli rovněž připomenout, že není přípustný ani přezkum rozsudku Nejvyššího správního soudu, o čemž byl ostatně řádně poučen.

[9] Stěžovatel se dále domáhá i přezkumu některých dalších ve stížnosti blíže specifikovaných usnesení soudů. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že se jedná o věci, o nichž již pravomocně rozhodl, tudíž o nich již rozhodovat nemůže, či proti nim z důvodu uplynutí lhůt již soudní přezkum ani možný není.

[10] Vyjma námitek, které zjevně nesouvisí s usnesením Městského soudu v Praze označeným v záhlaví tohoto rozsudku, anebo jsou pouze obecnou u reakcí na rozhodování soudů ve věcech stěžovatele, stěžovatel namítá, že „KS (pozn. NSS: zde se evidentně jedná o stěžovatelovu na několika místech se opakující chybu, a byl jím patrně myšlen Městský soud v Praze)

pokračování

„obchází zákon, pakliže odmítá vydat rozsudek, ač by byl zamítavý – je vedlejší, že takové konání ve svých judikátech legitimizuje jako správné adresovaný soud“. Další jeho námitka směřuje proti délce lhůty, když namítá, že „soudcovská lhůta není věcí libovůle soudce“ a i ta „musí být přiměřená a odůvodněná“, a dále, že lhůta uložená soudem má být „soudná“, tedy že ji „nebude nucen prodloužovat (mimo jiné princip ekonomičnosti procesu), resp. žádat vyzvaná osoba o prodloužení“.

[11] Jak již Nejvyšší správní soud ve své judikatuře několikrát konstatoval, osvobození od soudních poplatků nemá být institutem umožňujícím „nemajetným osobám vést bezplatně spory podle své libosti, nýbrž zajistit, aby v případech, kdy nemají dostatek prostředků, a přitom je na místě, aby soudní spor vedly (neboť jde o věc skutečně se dotýkající jejich životní sféry), jim nedostatek prostředků nebránil v účinné soudní ochraně“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 101/2011 - 66), nýbrž jeho primárním účelem je zabránit tomu, aby účastník řízení mohl pouze pro svou nepříznivou majetkovou situaci uplatňovat své právo u soudu i za okolností, jež svědčí o svévoli či šikanózním výkonu práva anebo představuje zjevně neúspěšný návrh (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2010, č. j. 6 Ads 107/2010 - 47).

[12] V nyní projednávané věci proto městský soud správně konstatoval, že se jedná o stále se opakující scénář, dle kterého má docházet ke zcela bezvýznamnému prodloužení řízení s co nejvíce oddáleným koncem, jenž je předvídatelný jak soudem, tak stěžovatelem samotným. Stěžovatel svou kverulatořní činností nenapomáhá tomu, aby jej soud mohl považovat za osobu poskytující záruku, že je schopna soudní poplatek zaplatit, pokud by bylo rozhodnuto o prodloužení lhůty. Městský soud tedy rozhodl v souladu s principem ekonomie a držel se v mezích zákona, když o žádosti nerozhodl a řízení zastavil z důvodu nezaplaceného soudního poplatku. V opačném případě by mohlo právě dojít k porušení principu hospodárnosti, kterým se musí soud nejen řídit, ale musí jej i chránit, když je stěžovatelem ohrožován tím, že i přes dřívější rozhodnutí soudů v obdobných věcech se stále domáhá osvobození od soudních poplatků, popř. prodloužení lhůty, stanovení splátkového kalendáře apod., a po zamítavém rozhodnutí se vždy dále obrací na Nejvyšší správní soud s kasační stížností, ačkoliv Nejvyšší správní soud již mnohokrát judikoval v jeho neprospěch (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2013, č. j. 2 As 28/2013 - 11). V této věci by oddálení povinnosti zaplatit soudní poplatek, od něhož stěžovatel nebyl osvobozen a u něhož lze presumovat, že jej ani po prodloužení lhůty nezaplatí (a to ze stejných důvodů, ze kterých se neustále v nových věcech obrací na soud s žádostí o osvobození od poplatků), znamenalo pouze bezdůvodné protahování řízení a zahlcování soudů, avšak nikoliv na stěžovatelovy náklady.

[13] K další stěžovatelově námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že není obligatorně stanoveno, že soud musí na žádost stěžovatele lhůtu prodloužit (či mu například povolit splátkový kalendář), a ani, jak konkrétně dlouhé by prodloužení mělo být. Nejvyšší správní soud má za to, že městský soud užil správně svou diskreční pravomoc a nejednal libovolně, neboť své jednání dostatečně a rozumně odůvodnil, když se zabýval jak osobou stěžovatele, tak jeho procesní aktivitou v předmětném řízení i v dalších řízeních vedených před tímto soudem a taktéž jeho přístupem k soudním poplatkům. Nejvyšší správní soud tak musí konstatovat, že městský soud nepostupoval nezákonně, když v tomto konkrétním případě o předmětné žádosti samostatně nerozhodl a řízení zastavil.

[14] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud nepovažuje kasační námitky stěžovatele za důvodné a závěr městského soudu o zastavení řízení neshledal nezákonným. Proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl a žalované žádné náklady

s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly, takže jí Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. dubna 2014

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu